

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ.

Γράφει ο Βάϊος Μπλιούμης, διδάσκαλος.

Σήμερα ξύπνησα και αποφάσισα να κάνω κάτι που έχω ξεχάσει να κάνω. Να παρατηρήσω μέσα στη ζωή μου. Όχι μόνο στο σήμερα και στο χθες αλλά και στο αύριο.

Όταν ήμουν μικρός η μάνα μου μου έλεγε πολύ συχνά παραμύθια είτε για να ησυχάσω είτε για να κοιμηθώ. Έτσι και ησύχαζα και κοιμόμουν. Όταν έτρεχα μου έλεγε να μην τρέχω για να μην χτυπήσω, όταν έπαιζα μου έλεγε να παίζω ήσυχα για να μην τους ενοχλώ.

Αργότερα όταν πήγα στο σχολείο οι δάσκαλοι αν καμιά φορά ξέφευγα από τη γραμμή, μου φώναζαν να μπω στη γραμμή κι αν δεν έμπαινα με έδερναν κιόλας.

Μέσα στην τάξη (η λέξη τυχαία;) μου μάθαιναν πως το μόνο αποδεκτό ως απάντηση ήταν αυτό που μου είχαν πει αυτοί την προηγούμενη μέρα.

Στα μαθηματικά κάθε απάντηση που δεν μας βόλευε ήταν λάθος, κάθε τρόπος σκέψης που δεν υπήρχε στο βιβλίο ήταν λάθος.

Στην ιστορία υπήρχαν έτοιμες και οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις οπότε όλα ήταν τακτοποιημένα.

Στα θρησκευτικά η οποιαδήποτε απορία που δεν είχε προγραμμαμμένη απάντηση ήταν αιρετική.

Στη έκθεση έπρεπε να γράφω όπως έλεγε το πρωτόκολλο αλλιώς δεν θα έμπαινα στο πανεπιστήμιο.

Στη φυσική το πείραμα ήταν έτοιμο, εγώ δεν έπρεπε να πειραματίζομαι μόνος μου χωρίς την παρουσία κάποιου ενήλικα.

Σε όλα τα υπόλοιπα μαθήματα υπήρχαν έτοιμες σκέψεις, έτοιμες απαντήσεις, έτοιμες λύσεις, το μόνο που είχα να κάνω ήταν μόνο να τις θυμάμαι και να τις ανακαλώ στη μνήμη μόνο όταν μου ζητούνταν.

Στο πανεπιστήμιο μαντέψτε, τι θα άλλαζε; τίποτα, όλα στο ίδιο μοτίβο.

Κι έτσι με όλα αυτά ενηλικιώθηκα, (ενηλικιώθηκα;) και στο στρατό και στο γάμο έπρεπε να είμαι πάνω στις ράγες που μου έστρωσαν, οι γονείς μου, οι δάσκαλοί μου και οι καθηγητές μου. Και έτσι ήμουν.

Σήμερα που αποφάσισα να ξυπνήσω και να παρατηρήσω τη ζωή μου, την ώρα που έχω μάθει να θέλω να ακούω παραμύθια για να ησυχάσω και να κοιμηθώ που έχω μάθει να θεωρώ μία απάντηση ως σωστή, μία συμπεριφορά ως κοινωνικά αποδεκτή νοιώθω μικρός.

Έχω μάθει να κοιτάζω εκεί ακριβώς που μου δείχνουν. Φοβάμαι να κοιτάξω ακόμα και γύρω από το δάχτυλο, πόσο μάλλον μακριά από αυτό.

Όμως μέσα μου βαθιά νοιώθω ότι κάτι δεν πάει καλά. Κάτι ή ψυχή βαθιά μέσα μου το κλωτσάει.

Ο προγραμματισμός μου τώρα παίρνει διαστάσεις φυλακής.

Βλέπω. Βλέπω και νοιώθω. Θέλω να μιλήσω, να τα πω να τα φωνάξω, να ουρλιάξω. Αλλά δεν .... δεν ακούει κανείς κι εγώ νοιώθω μόνος, μικρός, ανήμπορος. Νοιώθω το ψέμα όλων αυτών να κατατρώγει την ψυχή μου.

Ψέματα, ψέματα, ψέματα παντού.

Παραμύθια, παραμύθια, παραμύθια από όλους. Η τιμωρία της λάθος απάντησης, της μή συμμόρφωσης να κρέμεται ως δαμόκλειος σπάθη πάνω από την ψυχή μου.

25η Μαρτίου 2020, χμ! γιορτάζουμε λέει την επανάσταση κλειδωμένοι από τον φόβο ενός αόρατου (ανύπαρκτου για την ψυχή μου) εχθρού. Το παραμύθι που έχω προγραμματιστεί να ακούω μου το λένε καθημερινά, πρωί, μεσημέρι, βράδυ. Ο κακός ο λύκος υπάρχει επίσης και πρέπει να με τρομάζει, η ψυχή μου όμως αρνείται.

Το σενάριο που δικαιολογεί το παραμύθι υπάρχει, μου το λένε κάθε μέρα και πρέπει να το πιστέψω. Η ψυχή μου όχι ...

Για να ζήσω πρέπει να πεθάνω την ψυχή μου.

Για να έχει υγεία όπως μου λένε το κορμί μου πρέπει να περιορίζω το μυαλό μου και να δηλητηριάζω καθημερινά την ψυχή μου.

Επειδή η μανούλα μου (κυβέρνηση), ξέρει καλύτερα από μένα, γιατί εγώ είμαι μικρός και δεν ξέρω, πρέπει να τους παραδώσω την ζωή μου, την σκέψη μου, την ψυχή μου και το πορτοφόλι μου γιατί η μανούλα ξέρει.

Έτσι έμαθα, έτσι μου μάθανε, έτσι πρέπει.

Δεν μπορεί όλοι αυτοί οι καθηγητές μου που είχα στο πανεπιστήμιο να μου λένε ψέματα για τον αόρατο εχθρό, αφού πάντα αυτοί γνώριζαν την σωστή απάντηση. Ποιος είμαι εγώ να τους αμφισβητήσω;

Η μανούλα μου μου πήρε τα λεφτά από την τσέπη μου γιατί εγώ δεν ξέρω πως να τα ξοδέψω, μου είπε ότι πρέπει να σταματήσω να δουλεύω γιατί ο αόρατος εχθρός (ο κακός ο λύκος) караδοκεί εκεί έξω.

Κάποιοι άλλοι πάλι μου λένε ότι έχουν ένα καινούργιο παραμύθι που θα με κοιμίσει πιο γρήγορα και θα μου λύσει όλα τα μελλοντικά μου προβλήματα και πρέπει να τους εμπιστευτώ.

Ο παππάς στην εκκλησία μου λέει κι αυτός να τους πιστέψω, οι ράγες ολοκαίνουργιες εκεί έξω βαμμένες, περιποιημένες, γυαλιστερές με περιμένουν.

Κι εγώ μόνος με μαζεμένα τα πόδια μου στη γωνία και το κεφάλι μου σφηνωμένο ανάμεσα στα γόνατα σκέφτομαι, σκέφτομαι, σκέφτομαι.

Πρέπει να γίνω Κολοκοτρώνης μία σημαδιακή μέρα.

Πρέπει να μεγαλώσω.

Πρέπει να πάρω τη ζωή μου στα χέρια μου.

Πρέπει να ακούσω την ψυχή μου!!!

Ένα δάκρυ κυλάει βαθιά μέσα στην ψυχή μου και δεν είναι ψεύτικο για να επηρεάσει τους πολλούς να με ακολουθήσουν, είναι το δάκρυ της ψυχής μου που με λυπάται για την ζωή που δεν έζησα.

Η σιωπή, η απόκοσμη σιωπή μέσα μου με τρομάζει.

Πρέπει να ανοίξω τα μάτια.

Πρέπει να αντέξω στο φως!

Χρόνια Πολλά και καλή Ανάσταση μας εύχομαι!